

07.10.2014 02:00 אריאלי שאול

גם משיח לא יוכל לכבס

"הזמן פועל לטובתנו", נוהגים ללהג את המנטרה הנבובה נפתלי בנט ואורי אריאל עם "אחיהם" בליכוד, ישראל ביתנו ויש עתיד. "השמאלנים הם ציונים שהתעייפו", הם טוענים, וממהרים לנכס את המעשה הציוני לאמתחתם המשיחית. נרגיל את העולם לכל שגיונותינו, הם מסבירים למי שתוהה לאן פניהם מועדות.

אבל שנת תשע"ה נכנסת וממאנת להתרגל ולפעול לטובתם. 1.5 מיליון ישראלים קיבלו אותה בארוחת חג שתרמו אנשים טובים. מספר הכלואים במעגל העוני גדל בכל שנה, רובם עובדים. הפערים גדלים, אך ל"אחים" המשיחיים יש פתרון: בואו אלינו אל מדינת הרווחה בגדה. "הכפלנו את התקציבים ליהודה ושומרון", מתגאה שר האוצר הקודם. חזון הציונות הסוציאליסטית בהתגלמותו. סבבי האלימות התכופים גובים את מחירם בדם, מכים בכלכלה, גורמים לקיצוצים בחינוך ובהשכלה הגבוהה ופוגעים בשירותי הרווחה והבריאות, פגיעה שהשפעתה הכי חמורה על השכבות החלשות כמובן. ואילו ה"אחים" היהודים שבים ומציעים — לכבוש את עזה, ושר החינוך מסביר ש"היתה מלחמה" ולא יהיה נכון "לצמצם את חזון ארץ ישראל השלמה". גם העולם לא מתרגל. מעמד ישראל ותדמיתה ממשיכים להיפגע, ובמיוחד אצל הקרובות לה ביותר, ארצות הברית ומדינות מערב אירופה. המיאוס מהמשך שליטתה בעם אחר מכרסם ומרקיב את הקשרים התרבותיים, הכלכליים והמדעיים עם מדינות העולם. ארצות הברית עוברת שינויים דמוגרפיים, וכך גם סדר עדיפויותיה. בנימין נתניהו "האמריקנולוג" אינו מבחין איך תמיכתה מחליקה מבין אצבעותיו. אחרים, שיכורים מכוח מדומיין, מרגיעים ומבטיחים שהעולם לא ינוע בלי ה"ווייז" הישראלי וכי החלקיקים לא יאיצו בלא הגניוס היהודי.

"האחים" היהודים, הממשיכים להעמיד את ה"יהודית" לפני ה"דמוקרטית", ממאנים לראות, כיצד יהדות ארה"ב וקנדה מסתייגות מישראל. מתנתקות מישראל המסרבת לרעיון שתי המדינות, המתרחקת מערכי הליברליזם, המקדשת את הכוח ומקיימת אפליה בחברה.

אפילו ירושלים "המאוחדת" אינה משתפת פעולה עם הבטחותיהם. בבירתנו לנצח המתחים הלאומיים

והדתיים רק מעמיקים והאלימות גואה. עוניה משני צדי הקו הירוק מציב את רוב ילדיה, יהודים כערבים, מתחת לקו העוני, ורוב תושביה הם אנטי ציונים.

גם רבים מהצעירים הישראלים חדלו להאמין שהזמן פועל לטובת הציונות המשיחית. יוקר המחיה, שירות המילואים, ובעיקר חוסר התקווה והעדר התוחלת במדיניות הממשלה דוחפים אותם אל עתיד מעבר לים. לא, הם לא התעייפו. גם תושבי הנגב המערבי, נצר וענף של הציונות בלא מירכאות, אינם "מפונקים", כמו שיש מי שמאשימים אותם. הם פשוט מבינים, שחתירה כנה לשלום אין פירושה שלילת רעיון שתי המדינות, הדרת מחמוד עבאס, הכשלת כל ניסיון להכלת החמאס והמשך הבנייה הפראית בגדה. הם מבינים היום את המחיר האמיתי, כלכלי כמוסרי, של הסירוב להיפרדות מהפלסטינים.

הזמן נותר אדיש, ואינו מקדש את הסטטוס קוו המלאכותי. מעבר לפינה לא מחכה לנו מדינה דו לאומית, אלא מדינה אחת. כזאת שמאפייניה רחוקים מכל הבטחה אלוהית או אחרת, כזאת שגם משיח לא יוכל לכבס.